

[Aksel Larsen.]

derne en socialdemokratisk Regering er, og den viser Rigtigheden af, hvad vi saa ofte har hævdet: at Arbejdernes Klasseorganisationer er det eneste sikre Værn for Arbejderne, at det er yderst farligt og kan blive skæbnesvangert, hvis man tillader Staten at blande sig i saadanne Forhold, og at det derfor maa blive Fagbevægelsens Arbejde i Fremtiden at anvende sin Kampkraft til at befri sig for Statsapparatets Omklamring.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har lige oplyst, at hans Parti vil stemme imod Lovforslaget i denne Affattelse, skønt man intet har imod, at Arbejderne faar Lønforhøjelse. Jeg tillader mig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Lovforslaget ikke indeholder noget som helst om, at Arbejderne skal have Lønforhøjelser. Det staar ikke et eneste Sted i Forslaget, det er ikke antydnet, der er ikke givet nogen som helst Garanti for det, saa jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem giver en saa mærkværdig Motivering. Det er ikke, fordi jeg er ude for at bede det ærede Medlem om endelig at stemme imod Lovforslaget. Hvorledes det ærede Medlem og hans Parti stemmer, er i Realiteten saa flintrende ligegyldigt, fordi Det frie Folkeparti overhovedet ikke tager Stilling til dette Forslag, men lader sin Stilling være bestemt af noget helt andet.

Jeg skal slutte med disse Bemærkninger. Det er naturligvis rigtigt nok, at vi faar Lejlighed til at tale om disse og mange andre Ting senere, men paa den anden Side var det i allerhøjeste Grad nødvendigt her, saa godt som det kan lade sig gøre, naar man har haft Lovforslaget i den nye Affattelse i Hænde et Kvarters Tid, at give Besked om, hvad der staar i det, og hvilken Betydning det kan forudses at faa.

Jeg gør endnu en Gang opmærksom paa, at denne Regering og denne Rigsdag har Ansvaret for de sidste 5 Aars Krisepolitik, at gennem disse 5 Aar er Priserne paa alle de vigtigste Livsfornödheder drevet i Vejret, samtidig med at man har sikret Industriens Aktionærer rent ud sagt vanvittige Fortjenester. Gennem alle 5 Aar har Samfundet vendt sin haarde Haand mod Arbejderklassen, som har maat-

tet bære Krisens Byrder, dels gennem Arbejdsløshed og dels derigennem, at dens Lønninger, dels formelt og dels reelt, blev skaaret ned. Nu kommer man ekstra paa et Tidspunkt, hvor der ikke er Tegn til, at Prisstigningerne vil holde op, paa et Tidspunkt, hvor Industriens Aarsoverskud udviser stadig stigende Tendens, og fratager Arbejderne Strejkeretten, tvinger dem til at arbejde under Betingelser, de aldrig selv vilde have godkendt, og viderefører derved den hidtil gennemførte økonomiske Linie i Krisepolitikken. Man demonstrerer derved, at Staten er en Klassestat, og at Rigsdag og Regering er Organ for den i Samfundet herskende Klasse, nemlig Kapitalisterne.

Det er en ekstra Haan, man i dette Lovforslag tillader sig over for de Arbejdere, der, som jeg tidligere har sagt, gennem de senere Aar er blevet mest mishandlet af Staten, nemlig Slagteriarbejderne. Man giver dem elskværdigt Tilladelse til, hvis de er utilfredse med det Forslag, de selv har forkastet med dundrende Majoritet, at bede Voldgiftsretten afgøre Sagen for dem. Derved siger man jo til Slagteriarbejderne: I har Erfaringer fra sidst, I var under Behandling af en Voldgiftsret, og de var ubehagelige; I gør altsaa bedst i nu, som I blev tunget til det i Fjor, at arbejde under de Arbejds- og Lønbetainger, I med saa dundrende Majoritet har afvist.

Det er en rar Frihed, man her bevilger en Arbejdergruppe. Tager de Hatten op, faar de Klø, og lader de den ligge, skal de have endnu flere Klø. Det harmonerer kun alt for godt med dette Forslags almindelige Tendens, med den Behandling, hele Sagen har faaet paa Rigsdagen, og med den Opræden, Socialdemokratiets Ledere, De samvirkende Fagforbunds Ledere og den socialdemokratiske Presse har lagt for Dagen under hele Konfliktssituationen.

Det er en Selvfølge, at vi stemmer imod det foreliggende Lovforslag.

Statsministeren (Starming): Jeg har, saaledes som det fremgaar af den i Landstinget afgivne Betænkning, tiltraadt den foreslaaede nye Affattelse af Lovforslaget, da det under de herskende Forhold var Betingelsen for at faa sluttet en landsskadelig Lockout. Jeg har ikke for Vane at klage,